

מסורת הש"ס

(א) זכ"ק כ. ע"ש על הליון
בס ע"ש (ב) קדוש ס.
(ג) נלקמן ס"א. (ד) קדוש ס.
(ה) ד"ש ל"א מ"ו.

תורה אור השלם

1 עשר ב'רשים ימשול
ועבר לזה לאיש מקלו:
משלי כ ב

הגרות הב"ח

(א) גמ' שמי טעם ק"ן שדי
נתנהו לך: (ב) רש"י ד"ה
מחוקק דהיה: (ג) ר"ה
מסתכל וכו' בכל ענין
פלגני: (ד) חס' ד"ה דל וכו'
אי בעינא שטרף איקני ואי
בעינא: (ה) ד"ה כמז וכו'
בשאר שטרות לא משמע:

מוסף רש"י

בתחומא. לא היית קריב
אלנא שמוכל לנא, לא
בתחומא בית המדרש, לאסון
שמעתי (ב"ב ס"א). נכסיה
שיש להן אחריות. היית
קרקעות, שחיתות כל אדם
הלוא והטעה מחביון עילוי.
לפי שקיימין ועודין לפרק
ממכין עליון (קדושין כ"ב).
שקיימין עולמא (רש"י ד"ה קדושין
כ"ב). בכסף. נתמן מעות
(ש"ס). ובשטר. אם כמז לו
שדי מוכרין לו את נמיה
לך ומכר לו את השטר
(ש"ס). ובחוקה. רפס כה
פירכא או ריש אמתי לא נעל
או פכין לא שחא (קדושין
כ"ב). עד שיתן דמיה. דלא
גמר ומכר ומקנה עד קדיל
דמי. ואמר דקיל דמיס
נעב שטרף אלף היי דמיס
ולכאמרין לעל (ש"ס). דמיס
זו מכורה ונתונה. קא
לקא דעתן או או קמי
(ש"ס). במוכר שדרהו מפינ
רעתה. ניתנה ליה ללקניה
ליה שטרף ללקח פ' היי
דלא מי' למיכר ביה (ש"ס).
ורב אשי אמר. הך ממתי
נתמן ממנה מיירי ויטלה מלך
היא ולא או לו קמי, אלף
קך וקך כמז לו שדי מכורה
ומתנה לך. לייפות תל כח
שאל יבנה בעל חוב של נתמן
מתנה יפז עליה לנתוע נתמן
דמיס המפוסח (ש"ס).

מוסף תוספות

א. והרס יניחה להודייה.
בדאמרין. בדאמרין.
רמ"ן. ב. שמתוך שאין
עומדין אלף לראיה שבהן
צריכין לעמוד זמן מורה
ולפרק כלל שיכולין
להודיין פשוטין. ר"ן.
רע"פ שהשטר של קנין
יכול להועיל לראיה כמו
כן הגט יכול להועיל וכו'
עיקרו לא לכך נעשה. תוס'
קדושין ט. ג. ודיינין ליה
כמכר. כ"ש כאן שכתב לו
בהודיא שטר מכורה לך.
רש"י. ד. עיין רש"י
ויעניא מה שמעתי בס'
ר"ח.

רבינו גרשום

יחזיק לאחר מות בילה
ג' שנים: דייני גולה.
שמואל קרנא: הדר ביה
מא משמעתא. דאמר לעיל
האמר רב און מחוקקין:
מסתבר טעמיהו אמרי.
משום ד"ל בתריון ארבי
יוסף דאמר לעיל באר
וכו': פ"ח מונוי הוה ברא
אכלה. ולא משום דמחוקקת
היא בה: לא צריכא ביה
דיחוד לה ארבי אחריות
למונויה. והחוקקה באחרת
אפילו הכי לא היא חזקה

חוקת הבתים פרק שלישי בבא בתרא

ודייני גולה. שמואל וקרנא צפרק ראשון דקנה דרין (דף יז: ע"ש):
מחוקקין. (י) והיה לה למתום: מסתברא אמרי. היכא דהוה מקנת חזקה
בזיי בעלה ושלש לאחר מימת הבעל כמו שפירש רב יוסף לעיל (ג): הס
הוא דמסתברא דמחוקקין דהא רב גופיה ה"ק לעיל [שס] אשת איש לריכה

למתום דמשמע דמחוקקין ומיהו דייני
גולה (ו) בכל ענינין פלגי ארבי:
כדריב יוסף. גמרא הוא שקילר דברי
רב אלב רב לא חזיר רב יוסף שהרי
קדם לו רב הרבה דרוות: כיון דאיש
לה מונוי. מהבעל: מונוי הוא דקאלנה.

הכל יודעין דלפירות יורדת והלכך לא
מיחה בעל: דיחד לה. בעל קרקע
אחריתי למונות ואפי' הכי לא קפיד
בעל אי אכלה טפי והלכך לית לה
חזקה: ודייק חזקה הוא דלית לה
בלא שטר: הא ראייה יש. אס יש
לה שטר מכירה מבעל הוי מקנה
קיים: לימא. הבעל ארבי' שהקרקע
נקנה בכסף מעות הללו שקבלתי
ממנה לא קני לה הקרקע: לגלויי
זווי בעינא. מעות הטמניה ממני
ונתכונתי לגלות לי מעותיה ובחזקת
מעות שלי לקחתים מידה ולא לסס
מכר ולא לדעת קנין מכירה
קבלתי ולא גמרתי והקניתי: שמעת
מינה המוכר כו'. ופלוגמא היא
לקמן: אימא. דוק הכי: הא ראייה
יש. אס יש לה שטר מתנה דהתם
גמר ונתן לה דליכא גלויי זווי:

באחומא. בני מדרשות שלהן כסוף
התמוס היו כדי שיוכלו לנא סס
בשבת מן העיריות שמצידי: אל'
היכא דליכא שטר מכירה אפילו
לגלויי זווי מיכוין קבלת המעות הוי
קנין גמור דלל זווי מהכא ומיקני
בשטר מכירה דגזי מעות הוא דליכא

למימר קבלת מעות הללו לא ליקני
לגלויי זווי נתכוין ולעלמנו קבלס אלב
גזי שטר המכירה לא שייך למימר
הכי אלף הוא כשטר מתנה דכלל
מודין בו קמן דקנתה דמה ריות יש
לו בכתיבת שטר המכירה אלף ודאי
גמר ואקני לה והא ליכא למימר דאי
לא כתב לה שטר לא הוה יהבה זווי
ולגלויי זווי נתכוין גס בכתיבת השטר

דכל כך לא מסיק איניש אדעמיה: מי לא סנן כו'. וקס"ד דלפ"י
בשטר מכירה קאלמר דקני בלא נתינת מעות דייני לכתב לו
שטר מכירה איך יוכלין עוד לחזור זה בזה ומעות חייב לו הלווק
למוכר: ולא איסמר עלה. דבשטר מתנה מיירי איב שטר מוכר
לא קנה: ואל' רב הונא לרב נחמן ונלא מוסיב רב המנונא. לשמואל
כו'. אלמא שטר מוכר נמי קנה ואכתי מאי מילי מעלימא: הרי

זו מכורה או נתונה. ואמר ליה רב נחמן לאו אמרינן התם צפרק
ראשון דקדושין [סז]. דרב המנונא מוסיב לה וגם מפרק לה דהך צרימא
דקמי שטר מוכר קונה במוכר שדהו מפני רעתה קרקע רעה
דצהיאל ודאי גמר ומקנה מיד בשטר ומעות ליהוו מלוה עדי דלווק
עד דתבע ליה אלב בשאר קרקעות לא קנו בשטר עד דיהיב
זווי לשמואל ואכתי איכא מילי מעלימא: ה"ג. במסקת קדושין [סז] רב

אשי אמר במתנה זיקא ליתן לו כו'. ואחאקפתא דהך צרימא דהוה
קשיא לשמואל קאי וצא רב אשי לומר דהך צרימא לא בשטר מוכר
איירי כלל אלף בשטר מתנה ודבר הרגיל הוא שכותבין בשטר מתנה
לשון מוכר ליפות כחו דמקבל מתנה שאס יערערו עליו יבא הנותן
לפלומו כיון מוכר דלא ליהוי תרעומת עילוייה וה"ק שדי מכורה לך
וגם נתונה מהיה לך הרי זו מכורה להיות אחריותה על הנותן
כיון מוכר וגם נתונה היא ולית זה משום דינא דרב מלרא
דלמרינן בצבא מליעא (דף קח:). מתנה לית זה משום דינא דרב
מלרא והיינו דליכא ייפו כח דמוכר ודמתנה: ה"ג. ורב

אשי אמר במתנה כו': לוח מן העבד. וכמז שטר מלוה ושיעבד
לו נכסיו: לגלויי זווי הוא. דשיעבד לו נכסיו: דלא משוי נפשיה
כו'. אכן קהדי דשום אדם לא יהיה ברצונו עבד ליה אס יכול להפטר
בשום ענין והלכך איכא למימר לגלויי זווי הוא דבעי אלב גזי
כלל ואפילו קבל עליו אחריות עדיין לא נטרפה מן הלווק דליהוי

דכל כך לא מסיק איניש אדעמיה: מי לא סנן כו'. וקס"ד דלפ"י
בשטר מכירה קאלמר דקני בלא נתינת מעות דייני לכתב לו
שטר מכירה איך יוכלין עוד לחזור זה בזה ומעות חייב לו הלווק
למוכר: ולא איסמר עלה. דבשטר מתנה מיירי איב שטר מוכר
לא קנה: ואל' רב הונא לרב נחמן ונלא מוסיב רב המנונא. לשמואל
כו'. אלמא שטר מוכר נמי קנה ואכתי מאי מילי מעלימא: הרי

זו מכורה או נתונה. ואמר ליה רב נחמן לאו אמרינן התם צפרק
ראשון דקדושין [סז]. דרב המנונא מוסיב לה וגם מפרק לה דהך צרימא
דקמי שטר מוכר קונה במוכר שדהו מפני רעתה קרקע רעה
דצהיאל ודאי גמר ומקנה מיד בשטר ומעות ליהוו מלוה עדי דלווק
עד דתבע ליה אלב בשאר קרקעות לא קנו בשטר עד דיהיב
זווי לשמואל ואכתי איכא מילי מעלימא: ה"ג. במסקת קדושין [סז] רב

אשי אמר במתנה זיקא ליתן לו כו'. ואחאקפתא דהך צרימא דהוה
קשיא לשמואל קאי וצא רב אשי לומר דהך צרימא לא בשטר מוכר
איירי כלל אלף בשטר מתנה ודבר הרגיל הוא שכותבין בשטר מתנה
לשון מוכר ליפות כחו דמקבל מתנה שאס יערערו עליו יבא הנותן
לפלומו כיון מוכר דלא ליהוי תרעומת עילוייה וה"ק שדי מכורה לך
וגם נתונה מהיה לך הרי זו מכורה להיות אחריותה על הנותן
כיון מוכר וגם נתונה היא ולית זה משום דינא דרב מלרא
דלמרינן בצבא מליעא (דף קח:). מתנה לית זה משום דינא דרב
מלרא והיינו דליכא ייפו כח דמוכר ודמתנה: ה"ג. ורב

אשי אמר במתנה כו': לוח מן העבד. וכמז שטר מלוה ושיעבד
לו נכסיו: לגלויי זווי הוא. דשיעבד לו נכסיו: דלא משוי נפשיה
כו'. אכן קהדי דשום אדם לא יהיה ברצונו עבד ליה אס יכול להפטר
בשום ענין והלכך איכא למימר לגלויי זווי הוא דבעי אלב גזי
כלל ואפילו קבל עליו אחריות עדיין לא נטרפה מן הלווק דליהוי

דכל כך לא מסיק איניש אדעמיה: מי לא סנן כו'. וקס"ד דלפ"י
בשטר מכירה קאלמר דקני בלא נתינת מעות דייני לכתב לו
שטר מכירה איך יוכלין עוד לחזור זה בזה ומעות חייב לו הלווק
למוכר: ולא איסמר עלה. דבשטר מתנה מיירי איב שטר מוכר
לא קנה: ואל' רב הונא לרב נחמן ונלא מוסיב רב המנונא. לשמואל
כו'. אלמא שטר מוכר נמי קנה ואכתי מאי מילי מעלימא: הרי

זו מכורה או נתונה. ואמר ליה רב נחמן לאו אמרינן התם צפרק
ראשון דקדושין [סז]. דרב המנונא מוסיב לה וגם מפרק לה דהך צרימא
דקמי שטר מוכר קונה במוכר שדהו מפני רעתה קרקע רעה
דצהיאל ודאי גמר ומקנה מיד בשטר ומעות ליהוו מלוה עדי דלווק
עד דתבע ליה אלב בשאר קרקעות לא קנו בשטר עד דיהיב
זווי לשמואל ואכתי איכא מילי מעלימא: ה"ג. במסקת קדושין [סז] רב

אשי אמר במתנה זיקא ליתן לו כו'. ואחאקפתא דהך צרימא דהוה
קשיא לשמואל קאי וצא רב אשי לומר דהך צרימא לא בשטר מוכר
איירי כלל אלף בשטר מתנה ודבר הרגיל הוא שכותבין בשטר מתנה
לשון מוכר ליפות כחו דמקבל מתנה שאס יערערו עליו יבא הנותן
לפלומו כיון מוכר דלא ליהוי תרעומת עילוייה וה"ק שדי מכורה לך
וגם נתונה מהיה לך הרי זו מכורה להיות אחריותה על הנותן
כיון מוכר וגם נתונה היא ולית זה משום דינא דרב מלרא
דלמרינן בצבא מליעא (דף קח:). מתנה לית זה משום דינא דרב
מלרא והיינו דליכא ייפו כח דמוכר ודמתנה: ה"ג. ורב

אשי אמר במתנה כו': לוח מן העבד. וכמז שטר מלוה ושיעבד
לו נכסיו: לגלויי זווי הוא. דשיעבד לו נכסיו: דלא משוי נפשיה
כו'. אכן קהדי דשום אדם לא יהיה ברצונו עבד ליה אס יכול להפטר
בשום ענין והלכך איכא למימר לגלויי זווי הוא דבעי אלב גזי
כלל ואפילו קבל עליו אחריות עדיין לא נטרפה מן הלווק דליהוי

חוקת הבתים פרק שלישי בבא בתרא נא.

הא ראייה יש בשטר מתנה. ה"ה דה"מ למימר בשטר הודאה ללא
שייך ביה גלויי זווי: דל' זווי מהבא ותיקני ליה בשטר. במקום
שכותבין שטר היו וקאלמר דמקום הזה לא מהניא שמעמיה מדי ארבי'
דמהניא במקום שאין כותבין ומיהו אף במקום שכותבין שייך למימר
דנפקא מינה להיכא דלמר אי

(י) זעין בשטר איקני ואי זעין
בכספא איקני דקני בכספא ארבי'
שלא כתב לו השטר אי נמי כגון שכתב
השטר מתנה וארבי' נתנה דמיס דלי
למר לגלויי זווי הוא דבעי לא קנתה:
כתב לו ע"ה הנייר או ע"ה החרס.

וכן מניא לענין קדושין כתב
לה על הנייר או על החרס ארבי'
שאיין זו שיה פרוטה בתוך מקודשת לי
כו'. אומר ר"ת דלמי כר"ל דלמר
עדי מסירה כתיב דלר' מאיר כיון
שכרין שיחממו עדים בשטר קדושין
כדלמר בפ"ב דקדושין (דף קמ"ג. וסז)

למר ר"ג כגון דקדשה בשטר שאין
עליו עדים ור"מ לטעמיה דלמר עדי
חמימה כתיב א"כ לא מהניא חמימה
על דבר שיכול להודיין כדמתן בפ"ב
דגיטין (דף קכ"א): אין כותבין לא על
הנייר כו' ואפי' איכא עדי מסירה לא
מהני לר"מ דלרין שיהא מוכיח מתוכו:
כדלמר בריש כל הגט (שס דף נד:.) גזי

כתב לו ע"ה הנייר או על החרס ארבי'
שאיין זו שיה פרוטה בתוך מקודשת לי
כו'. אומר ר"ת דלמי כר"ל דלמר
עדי מסירה כתיב דלר' מאיר כיון
שכרין שיחממו עדים בשטר קדושין
כדלמר בפ"ב דקדושין (דף קמ"ג. וסז)

למר ר"ג כגון דקדשה בשטר שאין
עליו עדים ור"מ לטעמיה דלמר עדי
חמימה כתיב א"כ לא מהניא חמימה
על דבר שיכול להודיין כדמתן בפ"ב
דגיטין (דף קכ"א): אין כותבין לא על
הנייר כו' ואפי' איכא עדי מסירה לא
מהני לר"מ דלרין שיהא מוכיח מתוכו:
כדלמר בריש כל הגט (שס דף נד:.) גזי

כתב לו ע"ה הנייר או על החרס ארבי'
שאיין זו שיה פרוטה בתוך מקודשת לי
כו'. אומר ר"ת דלמי כר"ל דלמר
עדי מסירה כתיב דלר' מאיר כיון
שכרין שיחממו עדים בשטר קדושין
כדלמר בפ"ב דקדושין (דף קמ"ג. וסז)

למר ר"ג כגון דקדשה בשטר שאין
עליו עדים ור"מ לטעמיה דלמר עדי
חמימה כתיב א"כ לא מהניא חמימה
על דבר שיכול להודיין כדמתן בפ"ב
דגיטין (דף קכ"א): אין כותבין לא על
הנייר כו' ואפי' איכא עדי מסירה לא
מהני לר"מ דלרין שיהא מוכיח מתוכו:
כדלמר בריש כל הגט (שס דף נד:.) גזי

כתב לו ע"ה הנייר או על החרס ארבי'
שאיין זו שיה פרוטה בתוך מקודשת לי
כו'. אומר ר"ת דלמי כר"ל דלמר
עדי מסירה כתיב דלר' מאיר כיון
שכרין שיחממו עדים בשטר קדושין
כדלמר בפ"ב דקדושין (דף קמ"ג. וסז)

למר ר"ג כגון דקדשה בשטר שאין
עליו עדים ור"מ לטעמיה דלמר עדי
חמימה כתיב א"כ לא מהניא חמימה
על דבר שיכול להודיין כדמתן בפ"ב
דגיטין (דף קכ"א): אין כותבין לא על
הנייר כו' ואפי' איכא עדי מסירה לא
מהני לר"מ דלרין שיהא מוכיח מתוכו:
כדלמר בריש כל הגט (שס דף נד:.) גזי

כתב לו ע"ה הנייר או על החרס ארבי'
שאיין זו שיה פרוטה בתוך מקודשת לי
כו'. אומר ר"ת דלמי כר"ל דלמר
עדי מסירה כתיב דלר' מאיר כיון
שכרין שיחממו עדים בשטר קדושין
כדלמר בפ"ב דקדושין (דף קמ"ג. וסז)

למר ר"ג כגון דקדשה בשטר שאין
עליו עדים ור"מ לטעמיה דלמר עדי
חמימה כתיב א"כ לא מהניא חמימה
על דבר שיכול להודיין כדמתן בפ"ב
דגיטין (דף קכ"א): אין כותבין לא על
הנייר כו' ואפי' איכא עדי מסירה לא
מהני לר"מ דלרין שיהא מוכיח מתוכו:
כדלמר בריש כל הגט (שס דף נד:.) גזי

כתב לו ע"ה הנייר או על החרס ארבי'
שאיין זו שיה פרוטה בתוך מקודשת לי
כו'. אומר ר"ת דלמי כר"ל דלמר
עדי מסירה כתיב דלר' מאיר כיון
שכרין שיחממו עדים בשטר קדושין
כדלמר בפ"ב דקדושין (דף קמ"ג. וסז)

למר ר"ג כגון דקדשה בשטר שאין
עליו עדים ור"מ לטעמיה דלמר עדי
חמימה כתיב א"כ לא מהניא חמימה
על דבר שיכול להודיין כדמתן בפ"ב
דגיטין (דף קכ"א): אין כותבין לא על
הנייר כו' ואפי' איכא עדי מסירה לא
מהני לר"מ דלרין שיהא מוכיח מתוכו:
כדלמר בריש כל הגט (שס דף נד:.) גזי

כתב לו ע"ה הנייר או על החרס ארבי'
שאיין זו שיה פרוטה בתוך מקודשת לי
כו'. אומר ר"ת דלמי כר"ל דלמר
עדי מסירה כתיב דלר' מאיר כיון
שכרין שיחממו עדים בשטר קדושין
כדלמר בפ"ב דקדושין (דף קמ"ג. וסז)

למר ר"ג כגון דקדשה בשטר שאין
עליו עדים ור"מ לטעמיה דלמר עדי
חמימה כתיב א"כ לא מהניא חמימה
על דבר שיכול להודיין כדמתן בפ"ב
דגיטין (דף קכ"א): אין כותבין לא על
הנייר כו' ואפי' איכא עדי מסירה לא
מהני לר"מ דלרין שיהא מוכיח מתוכו:
כדלמר בריש כל הגט (שס דף נד:.) גזי

כתב לו ע"ה הנייר או על החרס ארבי'
שאיין זו שיה פרוטה בתוך מקודשת לי
כו'. אומר ר"ת דלמי כר"ל דלמר
עדי מסירה כתיב דלר' מאיר כיון
שכרין שיחממו עדים בשטר קדושין
כדלמר בפ"ב דקדושין (דף קמ"ג. וסז)

למר ר"ג כגון דקדשה בשטר שאין
עליו עדים ור"מ לטעמיה דלמר עדי
חמימה כתיב א"כ לא מהניא חמימה
על דבר שיכול להודיין כדמתן בפ"ב
דגיטין (דף קכ"א): אין כותבין לא על
הנייר כו' ואפי' איכא עדי מסירה לא
מהני לר"מ דלרין שיהא מוכיח מתוכו:
כדלמר בריש כל הגט (שס דף נד:.) גזי

עין משפט
נר מצוה

רב א מיי פ"ג מהל' טוען
הלכה ח מתן שיען ט'
טו"ע ח"מ ט' קמט טע"ף
ט:

רב ב מיי פ"ג מהל'
מכירה הל' ג ופ"ב
מהל' וזייה הל' א סמג עיין
פכ טו"ע ח"מ ט' קל טע"י
א ופ"ב מהל' טע"ף א:

רב ג מיי פ"ג מהל'
מכירה הלכה א סמג טס
טו"ע ח"מ ט' קל טע"ף
ב:

רב ד מיי טס טו"ע טס
ט"פ:
רב ה מיי טס טו"ע טס
ט"פ:

רב ו מיי פ"ב מהל' מלוה
הלכה ח טו"ע ח"ט'
ט' פו ט"ב:

רבינו גרשום (המשך)

דבעי גבי אשתו שתיק: הא
במיי ראייה. ובהנה ניהלה
יש לה חזקה אמאי נימא
דבעי משום הכי ובהנה
ניהלה כרי לגלויי לי זווי
הזווי לה דהות משטרי
מינא ולהכי ובינתה ניהלה
ולא משום מכירה גמורה
דהא מה שקנתה אשה קנה
בעלה. ש"מ מרלא מצי
למימר הכי איכא למישמע
למימר דהמוכר שדהו לאשתו
קנתה ולא אמרי לגלויי
זווי הוא דבעי ואי מייתא
רהיה הויה חזקה. לעולם
המוכר לאשתו א קנתה
ולא אמרי לגלויי זווי
הוא דבעי. והאי דדייקת
הא ראייה יש לה הכי
בשטר מתנה דאי מייתא
רהיה דיהבה לה בתמנה
ראייתה ראייה: בתחומא.
בבית המדרש: אמר ליה.
המוכר שדהו לאשתו וכו'
ללא אמרי לגלויי זווי בעי:
אמר ליה מאי מעלימא.
שישאל דקנתה: דל זווי
מכא. דאפי' לא יהיב
למימר שדהו וזווי אפי' קנתה
בשטר דקא גמור ומקנה לה
בשטר. נתמן כו' בכסף בלא
שטר ובשטר בלא כסף ולא
מצי למימר הכי: עד שיתן
דמיס. ט' א אמרי הכא לא
ללא אמרי לגלויי זווי בעי:
אמר ליה מאי מעלימא.
דלא קנה עד דיהיב
ולא. ומתיב וכו' הרי זה
מכורה ונתונה. ואפי' דלא
נתן דמיס אלמא משום
דניתת השטר קנה. הכא
מיי דל זווי מהבא ותיקני
בשטרי: במוכר שדהו מפני
רעתה. שאין בה תועלת
ומסתבר שרואו ריה קא גמר
קניב דמיס. אבל בעלמא
לא קנה עד שיתן דמיס.
והכי נמי במוכר שדהו
לאשתו ע"ה הנייר או ע"ה
אמר לגלויי זווי הוא דעדי
משום הכי איצטריך להו
למימר בתחומא דקנתה ולא
מאמר לגלויי זווי עבדא.
ורב ביבי מסיים בה משמיה
דרב נחמן דהמוכר שדהו
לאשתו קנתה משום האי
טעמא משום דבמתנה ביקש
לייתן לה ולמה כתב לה
בלשון מכורה כדי ליפות
כחה דרעוה קרובה אצלה.
בדשטר מכירה כותבין בו
אחריות. ובמסקת קדושין
כתב רב אשי אמר במתנה
בשטר ליתן לו וכו' וקאי
בשטר שדהו מפני רעתה:
אין לתן עליו כלום. דפטר
מא טעמא לאו
משום דאמרין לגלויי זווי
הוא דעדיב דלוה מהן
ולא גמור לפירע לתן.
ומקשי' לרב נחמן דאמר
לא אמרינן לגלויי זווי
עבד. עבד. לבני הלוואה שאני
דלא גמור לשעביד נפשיה
למיהו עבד לאשתו או
לעבדו. מדיע דיע עבד
לוה לאיש מלוה ולא

(א) נראה דל"ל לא קנתה דלמרינן לגלויי זווי וכו'. (ב) נראה דל"ל ומשהו אי אמרינן דקנתה היינו טעמא דלא אמרינן לגלויי זווי בעי.